

Vi har brug for mere personale i Kriminalforsorgen

Kære politikere

Den 11. juni kl. 15.15 lukker jeg op til en celle 5 i Randers Arrest. Den indsatte står lige inden for døren og spørger, hvorfor jeg først kommer nu, og jeg svarer, at jeg havde andre indsatte at se til, hvorefter han siger "jeg nakker dig" og overfalder mig.

I kampen bliver jeg snittet 3 gange under venstre øre (hvis I lægger pege- og langefinger på jeres egen hals, er det lige over det sted, hvor I kan mærke jeres puls.) samt en gang på venstre arm. Jeg husker ikke så meget af selve kampen bortset fra fornemmelsen af, at han på et tidspunkt rammer mig i ansigtet, og jeg mærker, at jeg har blod og løse tænder i munden.

Jeg får heldigvis hjælp af mine 3 kolleger, der er på arbejde den dag, og vi får sammen manden overmandet og lagt i håndjern. Den ene af mine kolleger siger, at jeg skal gå hen på kontoret og sætte mig ned. Jeg kigger på gulvet og ser blod og store totter hår, der ligger spredt om os. Og mens mine 2 kolleger holder klienten fast, tager den 3. mig i armen, og følger mig hen på kontoret, hvor jeg bliver sat ned, mens han ringer 112. De 2 kolleger fastholder stadig klienten, jeg kan følge med på overvågning, og høre hvad der sker, og ved, vi skal have åbnet observationscellen, så klienten kan komme ind i et rum, hvor han fratages muligheden for at skade flere. Men der mangler personale, så jeg kommer på benene og går hen og får låst obs-cellen op. Blodet løber stadig ud af hovedet på mig. Jeg går tilbage til kontoret, og får sat mig ned, og kollegaen, der er færdig med at ringe efter hjælp, er gået ud til de to andre, der stadig fastholder klienten for at bære ham hen i obs-cellen. Det foregår pænt og ordentligt. Jeg bliver kørt på skadestuen i ambulance. Tænderne bliver proppet ind midlertidigt, sårene lappet og efterrationaliseringen melder sig.

Jeg passede bare mit arbejde, med al den erfaring jeg har tilegnet mig, siden jeg startede i det gamle Statsfængsel i Horsens i 1998. Jeg er enormt god til at være sammen med vores klienter. Jeg er ikke fordømmende og meget rummelig og vellidt. Det har jeg efter overfaldet modtaget flere tilkendegivelser på.

Min pointe er, at I som folkevalgte politikere, bliver nødt til at lytte. Vi har i Kriminalforsorgen brug for mere veluddannet personale. Jeg er godt klar over, at riget fattes penge, og der behårdt må prioriteres. Men jeg undrer mig over, at vi lige har fået ordre om at antallet af mobiltelefoner, skal nedbringes. Der er sat ufatteligt mange millioner kroner af til formålet med kropsscannere etc. Hvis man brugte pengene på flere betjente, kan vi bruge mere tid på vores fokus. Klienten i centrum, mobiltelefoner hash etc. vil være en naturlig bonus. Hvis der er betjente sammen med klienterne, i stedet for at de pisker rundt fra celle til celle for at klare toiletbesøg og bagefter lave handleplaner for at opfylde måltal, vil det styrke resocialiseringsprocessen.

Vi har brug for betjente blandt klienterne til at spotte potentielt psykisk syge, afvigere og tale frustrerede indsatte ned. Det kan vi ikke gøre gennem en computer. Jeg er sikker på, at med det tunge klientel, der er tilbage efter fodlænke m.m. er indført, er vejen frem et personale, der har tid til at være tilstede. I arresthusene er de indsatte lukket inde i 23 timer i døgnet, og hvis man selv mærker efter, kan man levende forestille sig, hvordan man har det efter 14 dage.

Jeg er fængselsbetjent. Jeg er mor til 2 piger på 9 og 12 år, er kone til en mand. Jeg er meget glad for og jeg elsker mit arbejde og mine kolleger og de indsatte.

Den 11. juni var en møgdag på jobbet, men jeg kommer igen. Jeg håber bare, at I som ansvarlige vil være med til at hjælpe os betjente til at gøre det, vi er bedst til, nemlig at passe fanger og sørge for at vi som udgangspunkt kommer hele hjem til vores familier.

Når I ser TV og i jeres handlingsiver finder på nye skrappere tiltag, så prøv at stoppe op og lyt til os på gulvet. Vi vil gerne hjælpe og måske har vi en bedre og billigere løsning til fælles bedste.

I håbet om et par ører der lytter.

Vi sidder alle i skidt til halsen - men nogle af os kikker mod stjernerne...

Birgitte Høgh
Fængselsbetjent